

דיני ממונות בשלשה

פרק ראשון סנהדרין

יב.

עין משפט
נר מצוה

צ א ב ג מ"ד מהל' קידוש החדש ה' יג:
צ ד ה מ"ה שם ה' טו:
ק ו מ"ו שם הלכה ו פ"ד מהלכות ביאת מקדש הלכה ז:
ק ז מ"ז שם:

רבינו חננאל

כשני רעבון דתניה היה
ה' מאיר אורחא וכל
מבעל שולמי ראי לאש
האלהים שפרים לחם
שעורים וגר ומפני כן לא
עיצבה אלישע מפני כי
שנת בצורת הייתה והכל
ייתי אחר הגרנות ואש
חשבוני בני אדם כבנואה
חדשה אש חשבוני
החדשים שכל שנה חדש
ואם תעבר יתרחק חדש
הגרנות ואומר לב בני
אדם כי יושבר עדיין
ונשאר דה גרנות כן
וכן ומייקרי השער ליפכך
אש מעברין: זון א
מקתא פי שני תלמיד
חכמים ואם מטבריא
דגרסי: במגילה
זו טבריא והפשוט עכב
ישי מי שאומרים עכב
המלך כי שר אורא מלך.
דכתיבת העשר הגדול.
ויש מי שאומרים עכב
המטר הנגרש מי השמים
ובדין דהמטר הנעשים
בלו אור תכלית וצוצית
ובזכותם יצא מידם
הזוג אורא לשלום כל
האור ועומרי יריכי תחשו
לומר שאר בני דור
המייחסין מועד בני נדון
ביקשו לעבר ולהוסיף
חודש על שנה זו ולא
הניחם אדום זה כלומר
מנעם שר אורא המושל
עליהן חלל בעלי אספות
הזוג והחכמים דכתיב ובר
חכמים דכרבותא ובר

ונאספו וקבעו להם ענין.
ואמר בירד שם בו צריך.
כלומר אעפ"י נתקבצו
החזקנים וקבעו
בירד אז הוא ההורש
ומה' ירחיק שם בו
אחרי חכמה. ונה החזקנים
עבור השנה בחודש א
קודם ר"ה ב' ודשים
עצירה לפני ר"ה איזה
מקצבת ופרנקין חשב
מחשבי קודם ר"ה ואלו
מגלו אלא אחר ר"ה. תוב
מקשינן אלא דהנין אי
מבשרין משנה לבינתא.
משה' בו עקבא שעבר
שנים וזו אחר וזו
ואמריו כחמיל ר"ה שמעון
ושם ראה מפני שבי"ד
יושבין ומחשבי אעפ"י
אחרי בזומה. מי אצ"פ
שהורה ר' עקיבא לעבר
שנים וזו אחר וזו
אלא נגמר הדבר אלא
בישבת ב' כל שנה
ושנה וקבעתה לו שנה
כגון זו שהסמינו לעברה
בחדש אלא וזו יגלו
הדבר אלא אחר ר"ה ויש

להקשות והלא שנינו אין
מציבין ב' שנים זו אחר זו
עברו חכמים בהורות
'עקבא' כ' שנים זו אחר
זו פ' מפני שסוד העיבור
בנו לעבר בכל מחזור של
שנה ז' שנים מעוברות
כדי להשוות שנה חל להבנה
לשנת המזמרה. ושלא
הוסיף ושלא לגרוע על ז'
שנים מעוברות וכל להיות
באותה העת וכל למחזור
שלא עיברה ושנת ט"ו
היתה שביעית ושנת ט"ז

שנים מעוברות במחזור:
כמה פנים כי יש שמפרש
א אלא ישבו ב"ד וחשבו
פלוגתא דהני תנאי דתניא
ט"ו למחזור י"ט ושנת י"ו
שנה מפני הטומאה ואם

דאָן איז דאס וואס איר האט געוויילט צו זיין פאר אונזערע קינדער. און איר האט אויך געוויילט צו מאכן אירע קינדער גליקלעך. און איר האט געוויילט צו מאכן אירע קינדער גליקלעך. און איר האט געוויילט צו מאכן אירע קינדער גליקלעך.

הוא חצב צעבר הירקן וצגליל הוא וי"ל
דהא נמי שמעיקן מבעל שלישה שהיא
הקלה שלח צרכה: **וּמִפְּנֵי** מה
אֵי עֵיבְרָה אֵיִישׁ דעס "ולא נמנה" לן
ללא עיברה וי"ל דאס איתא דעייברה
אי אפסר שלח היו מוילצי"א (ג) בכמה
מיין אחר העומר: **אֵין מעֵבְרִין אֵלֶּא**
אדר. וכל שאר הדשים אין מעבדין
דכתיב (אסתר ג) לחדש שנים עשר הוא
חדש אדר ואי מעבדין אחת משאר
הדשים לא היו אדרת שנים עשר:
אֵלֶּא משנת לחברתה פי' בקונטרס
שנה זו שאינה צריכה להתעבר

אין מעצבין כדי לתקן שנה הצאה ואין
הלון משמע כן אלס נראה דמיירי
למשז דאין מחשבין בשנה זו על שנה
שלאחריה ולעמ"ג דלא מגלין מ"מ אין
מחשבין לסמוך על ארמו חשבון שלא
לעשות חשבון אחר:

וְלֹא שָׁלַשׁ שָׁנִים זוֹ אַחֵר זוֹ. פִּירוֹשׁ לְרֹפוֹת שֶׁלָּא יֵצֵא יִסְקָן וּפְסָקָא בְּאַמְנַעַת הַקֵּץ כְּדֹפֵי' בְּקוּטֵרַס וְקו"ק דְּמֵאֵי אֵרִיא שֶׁלֹּא אִפִּי' שְׁמִים נָמִי וְעוֹד דְּקֹאֲמֵר ר' שְׁמַעוֹן מַעֲשֵׂה בִר' עֲקִידָא שְׁעִיר ג' שִׁנִּים לְרֹפוֹת וְרִבְנָן מִדְּרֹדוֹ לִיה' ב"ד ז"ד יִצְחוֹ וְקִצְעוֹ כֹּל אֲחֵת בִּזְמַנָּה פ"י וְלֹא לְרֹפוֹת הֵיוּ וְאִין הִלְשׁוֹן מִשְׁמַע כֵּן וְנִרְאֶה לְשׁוֹן אַחֵר שֶׁפִּי' בְּקוּטֵרַס דְּלִין מַעֲבְרִין ג' שָׁנִים הֵיוּ שְׁאִין קוֹצֵבִין צִפְעֵס אֲחַת לְהִיּוֹת שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים מַעֲוִירוֹת כֵּן אֲחַת בִּזְמַנָּה י' וְלִפִּי' זֶה לֹא יִתֵּן מָה שֶׁפִּירַשׁ מִשְׁנֵה לְחִבְרִיתָה דְּמַשְׁמַע דְּמוֹדֵה ר"ש בְּרִישָׁא:

חוששין ג'ושיח. פ"י הקונטרס
דמטמא צאהל וקסה
דמניא צמקסת אהלות (פ"ג משנה א)
דגוש הנה מארץ העמים מטמא צמגע
ומשא אצל לא צאהל והא דמשמע
צפ"ק דשבת (דף טו: ושם) וצמזיר (דף
נד: ושם) דמטמא צאהל היינו דווקא
צאצך העמים אצל אט הדיא מעפרה
לאצך ישראל לא מטמא צאהל לכן
צריך לומר דהא דחיישין לגושיחין
היינו שלא יטמאו צמגע ומשא:

שְׁעִיבַר השנה מפני הטומאה.
 פי' בקונטרס שניטמא
 בע"ז דע"ז (ו) מטמא צפרק ר' עקיבא
 (דף פג.) כמת אע"ג לטומאת ע"ז
 מדרבנן מאותה שעה שמא גזיר עליה
 דהא דריש ליה הסם מקדמי דדברי
 הקבלה וצירושלמי אמר דלוגלגתו של
 ארונה היצוקי מלאו תחת המזבח
 ותמה שהרי (בט"ו) היו יכולין ליתער
 ולמה עזירוהו והא כגזי' בחזית שלמי
 וצדיעי ואפר פרה לא היו חסרים

דכל בית ראשון עמד להם אפר פרה דמשה כדלומר (פרה פרק ג
דשני' עשה עזרא ושמא לא היה להם הדבר מזומן ליטור:
כה

ה'ס' חדש לעבודת קרקע: של בית רבן שמעון^א מעבדין במולאי
 חוזה לארץ לארץ ישראל מאותה שחרשו וחרשו בשביעית והתירם
 יציא עמה מגוש ארץ העמים שמטמא בזהל ויטמא טהרות של
 ערב הפסח או ^ב שני ימים קודם ויהיו טמאים או שהיה רובן
 אדומה אין מעבדין בכך אלא יעשו בטומאה: **שעירי את השנה**
 ה' והיה חוקיהו מחזירן למוטב וידע שלא יספיקו כולן לבא וליתר
^ב פריך הואיל ואמר רבי יהודה מעבדין למה זיקש רחמים על עמנו:

לכך ולא נשאר במחזור וזלתי שלש שנים לפיכך עיברו אותן 3 שנים או אחרו לו למלות
 ר"ה ופרשדשו וזלתי והאנן שנים בפרשת פירוש אחר לא דסמכו אותו דחיו וזלתי
 שנים ואיה ש"י ישבו וקבעו כל אחת ואחת במהנה כלומר לא סמכו על מה שביקר ב' קצ'
 וזלתי אחת השנה בשביעית ולא במצאי בשביעית כל בית רבן וגמלאו היו מעברין בשביעית
 וזלתי רשאהו ר' עקיבא חבשו כל להיות בשביעית בשנה ד' י"ח ויובל לאחריה בשביעית
 אוכל הלכך מעברין שנים י"ח י"ח י"ח שלא נשאר במחזור וזלתי: **א** מעברין את

בשני רעצון. לפי שכלה התצווה ואזריצין לאכול מן החדש: **לחם**
ציבורים. לחם אביז משמע שעבדיו היה מצבר: **ושמא האמר היטין**
היו. שהן אפילות לכך נתאחרו לבשל עד אשר הפסק תלמוד לומר
לחם שעורים: **ושמא האמר לפני העומר היה.** וזמן ציבר תלמוד

לומר מן לעס ויאלכו מלמד שקר
העומר והותר החדש: אמור מעסה
האויס היסא אופס שנה להפעבר. על
האציב כשהגיע ניסן עדיין לא היה
דוא אציב דהא לאחר שנה עשר בניסן
ברא ביכור אלף שערין ואל קרינא ביה.
חדש האציב: שערין כלורס היה
בקרואיס משכחת לה: אין מעברין.

אין יושבין צ"ד קודם ראש השנה לענין ולומר מעבר שנה זו בשני שנים מפי שיש סכחה בדבר קודם שחלוליה במקדש: אבל מפני שהיה ידוע. שמה לא יהא שם צ"ד מופלג מסמך לא לחדל או שמה יבא המלך אדומי ייעצב על ידן מעבדין אותה ומודיעין לגולה אחר ר"ה מיד שעברתה:

[illegible][illegible]

עוד לאחר ראש השנה שנה ישכחו בני הגולה: נציבים, ממונים, חדש בשנה. יהיה על כל אחד לכלכל: כנגד החדש העיבור, בשנה מעוברת היה לאותו נציב מכלכל באדר השמי: משנה הארבעה. אם שנה הבאה זריכה לעבר אין מעברין שנה זו מפני זורכי שנה הבאה אלא הארבעה תתעבר: ולא שלש שנים זו אחר זו. שא"כ יחשבו השנים מחסותם ויכלו ויגזלו ויחשבו השנים מחסותם ויכלו ויגזלו

[illegible]

בזמנה להא חמרינן מפני הדחק חשבו
לשנא לא מגליין. ליסנא
וממחשצין גליי לא
אחארינא ולא ג' שנים
זו אחר זו תנא
נמי זבא קאסר שלא
יעיינו שלש שנים
זו אחר זו בישיבה
זו אחר זו לעבדן
זומן: משם ראיא
דין יסנא. אחרי כן
בכל שנת

ועיצור ועיצור וקצוה ולא סמכו על
ועקיצה חסם גדול עיינו בשלשם צימי
עליהן איסור עזרת קרקע: ולא צ
היש ומאריכין עליהן איסור
חוששין ואין חוששין אם כילה היש
של שבעית: מואי בינייהו. במ
ארץ ישראל: מפני הטומאה. כגון
שדר וכלתה אפר הפר
הטומאה. הטומאה צימי אחז אב
ועיצר השנה: ונקש רחמים

מוצאי שביעת ולא עיברו בהן נמצא שלא עיברו
ל'ד אין מעברין אל משנה לחברתה ולא ג' שנים
 ענין הזה ועברו ב"ד למחזור אע"פ ששביעת
 שנה הראיה לעבר עיברו והשאר פשוט
 אין מביאין רק מחוצה לארץ ורבותינו התירו להביא
 היא מוצאי יובל ושלחו לר' עקיבא והורה אין

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש בא במבעל
שלושה וזבא לאיש
ואלהם לא יבא
עשרים לחם שערים
ורבול בצקלנו ואמר
לעם יואכלו
מלכים ב ד מב
ולשלמה שנים עשר
זבבים על כל ישראל
וכלכלו את המלך ואת
ביתו חדש בשנה ויהיה
המלך לכלכלו
מלכים א ד א
3. גבר בן ארי מלך
לגד ארץ סיוח מלך
האמורי ועם מלך השן
ונצב אחד אשר באו
מלכים א ד ט
4. כי מרדכי העם בן
מאפרים ומנשה ויש
זבולן לא הסתור
אבל את הנסב בלא
כבוש כי התפלל
ויקוהו יעדי לאמר
השוב יבא עדי
דבר המים ב י ח

גליון הש"ס

גמ' יצאו בשלום. צערון
 שם הגירסא יא' בשלום:
 רש"י ד"ה בא מרקת וכו'
 מבריא. מגילה דף ו ע"א:
 ד"ה ותפשו נשר וכו' חיל
 פרסיים. צערון ערך זג
 כתב ד"א עכנ המטר
 הנושר משמים:

הגהות הב"ח

(א) גמ' לחם צורים
עשרים לחם שעורים
וכרמל בצקלונו וגו' ואין
לך: (ב) תום' ד"ה ומפני
וכו' שלא היו מוסיפין כמה
מינין: (ג) ד"ה שעיבר וכו'
דע"ז מטמא במת צפ' ר'
עקיבא ואע"ג דטומאת
ע"ז מדרבנן שמא מאתה
שעה גזרו כל"ל:

מוסף רש"י

[illegible]